

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Bc. F. K., DiS.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Markem Chlebikem
sídlem Nepelova 953/7, 198 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

za účasti: **Mgr. J. B.**
bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 5. 2022, č. j. 058783/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2022, č. j. 058783/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Marka Chlebika, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud se v tomto rozsudku na základě žaloby podané dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabývá otázkou, zda žalovaný nepochybil, pokud aproboval postup povinného subjektu, který odmítl žalobci poskytnout výplatní pásky a pracovní smlouvu osoby zúčastněné na řízení - tajemníka městského úřadu (dále také jen „tajemník“), o které žalobce požádal na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 8. 2022 (dále jen „informační zákon“).

Zjištění ze správního spisu

2. Žalobce dne 16. 2. 2022 požádal podle informačního zákona Městský úřad Slaný (dále jen „povinný subjekt“) o zaslání platových záznamů (výplatních pásek) tajemníka městského úřadu za období 1. 1. 2020 – 31. 1. 2022 a opis jeho pracovní smlouvy platné ve vymezeném období. V žádosti uvedl, že reaguje na znepokojivou personální praxi ve vedení obce v posledním období, jež vykazuje znaky klientelismu a nepotismu při obsazování zaměstnaneckých i funkcionářských pozic organizací pod její kontrolou. Požadované informace mají sloužit k efektivní kontrole vynakládaných veřejných prostředků i politického procesu jako celku, dále k informování veřejnosti a vyvolání veřejné diskuze o tématu. Žádost je též reakcí na veřejnou diskuzi o podezření na praxi jiného povinného subjektu, který neuvedl údaje o odměně jednatele v souladu se skutečností. Současná žádost má proto tyto skutečnosti ověřit. Platové záznamy znázorňují celou skladbu výdajů, kterými jsou veřejné prostředky na základě pracovní smlouvy zatíženy, a proto mají vyšší vypovídající hodnotu. Zároveň je ve veřejném zájmu znalost práce tajemníka městského úřadu, pročž žalobce žádá i opis pracovní smlouvy. Žalobce dále rozvedl, že se opakovaně vyjadřoval k veřejnému dění v článcích publikovaných v letech 2015 – 2018 na blogu OMS, aktivně se podílí na tvorbě některých témat a článků na facebookové stránce Občané města Slaného (příkladmo uvedl dva z 31. 5. 2019 a 7. 12. 2021), publikoval články v lokálním periodiku v roce 2018 a podílel se na vzniku reportáže, která vyšla dne 26. 6. 2019 v Kladenském deníku. Na základě toho jej v rámci jiného správního řízení Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) označil za „veřejného hlídacího psa“.
3. Povinný subjekt žalobci odpověděl sdělením ze dne 3. 3. 2022. V něm zdůraznil, že platový záznam (výplatní páska) ani pracovní smlouva nejsou informacemi, nýbrž jen jejich nosiči. Proto není možné žádat o jejich opisy. Přesto povinný subjekt žalobci sdělil informace o platové třídě tajemníka a souhrn jemu vyplacených platů (včetně osobního ohodnocení a příplatku za vedení) za jednotlivá roční období od 1. 1. 2020. V případě pracovní smlouvy žalobci sdělil, kdy a na jakou dobu byla uzavřena, informaci o výpovědní době a o datu jmenování do funkce tajemníka. Pracovní smlouva nemá obsahovat ustanovení vymykající se obdobným případům. Formu sdělení informací povinný subjekt zvolil tak, aby nedošlo k ohrožení osobních údajů tajemníka.
4. Proti sdělení podal žalobce odvolání, které žalovaný posoudil jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2022, č. j. 040566/2022/KUSK, povinnému subjektu uložil zjednat nápravu vydáním rozhodnutí o odmítnutí podle § 15 informačního zákona. V odůvodnění se neztotožnil s povinným subjektem ohledně jeho názoru na to, že v žádosti fakticky nebylo žádáno o informace, ale o jejich nosiče. Povinný subjekt měl v rozsahu kolize práva na informace s právem na

ochranu osobnosti a soukromí tajemníka údaje na dokumentech anonymizovat s ohledem na § 8a informačního zákona a v rozsahu provedené anonymizace vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

5. Povinný subjekt následně vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ze dne 11. 4. 2022 (v rozhodnutí je zjevně chybně uveden rok 2020 – pozn. soudu), č. j. MUSLANY/9092/2022/KT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Konstatoval, že platový záznam i smlouva jsou pouze nosiči informací, proto se rozhodnutí týká jen informací v dokumentech uvedených. Dále v zásadě zopakoval informace z výplatních pásek poskytnuté již ve sdělení ze dne 3. 3. 2022. Ostatní informace jsou osobními údaji, k jejichž poskytnutí subjekt údajů neudělil souhlas, a informace výlučně interního charakteru. Odmítnutí jejich poskytnutí proto povinný subjekt odůvodnil odkazem na GDPR¹, čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve vztahu k pracovní smlouvě povinný subjekt doplnil nad rámec již dříve poskytnutých informací údaje o druhu a místu výkonu práce, dni nástupu do práce, zkušební době a datu uzavření smlouvy. Informace plynoucí z pracovněprávního vztahu neuvedené ve smlouvě povinný subjekt neposkytl dle § 11 informačního zákona.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Povinnému subjektu vytkl, že opomněl práva tajemníka poměřit s žalobcovým právem na informace v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „platový nálezn“). Dle žalobce ani není zřejmé, jak povinný subjekt dospěl k tomu, které informace je ještě možné poskytnout a které již nikoli. Poskytnuté informace (kromě sdělených odměn) vycházejí z právních předpisů. K jejich získání je informační zákon nadbytečný. Povinný subjekt opomíjí § 8a odst. 1 informačního zákona. Obsah pracovní smlouvy není vnitřním pokynem ani personálním předpisem. V ní může být stanoveno např. i mimořádné odměňování, což souvisí s nakládáním s veřejnými prostředky; na jejich znalosti převládá veřejný zájem nad ochranou soukromí. Sdělení neúplných informací nemusí odpovídat skutečnosti. Z platových záznamů by šlo zjistit strukturu veřejných prostředků jdoucích na odměnu tajemníka v jednotlivých měsících.
7. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Z obsahu spisu žalovaný zjistil, že tajemník městského úřadu neposkytl povinnému subjektu souhlas s poskytnutím výplatních pásek a pracovní smlouvy. Nebyl tak naplněn důvod prolamující ochranu soukromí ve smyslu GDPR. Anonymizaci v projednávaném případě provést nelze, neboť je zcela zřejmé, jaké osoby se požadované rozhodnutí týká. Žalobce nesplňuje ani podmínky vymezené v platovém nálezu, neboť je přinejmenším nevěrohodné jeho zaštiťování se subjektem „Občané města Slaného o.s.“, který podle veřejného rejstříku není aktivní.

Obsah podání účastníků

8. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Předně odkazuje na rozhodovací praxi ÚOOÚ, z níž plyne nutnost v případě střetu práva na informace s právem na ochranu osobních údajů provádět test proporcionality, jak jej vymezil platový nálezn. S ohledem na to

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

není výslovný souhlas tajemníka nezbytně nutný, přestože je třeba se k poskytnutým údajům chovat s náležitým respektem.

9. Žalobce uznává, že provést anonymizaci je v tomto případě zbytečné. Nicméně povinný subjekt je povinen veškeré požadované údaje sdělit, proto se ani nemusí anonymizovat. Nebylo na závadu, pokud požadované informace identifikoval odkazem na hmotný nosič (konkrétní listinu).
10. Konečně má žalobce za to, že zcela splňuje podmínky platového nálezu, což plyne i z rozhodnutí ÚOOÚ č. j. UOOÚ-00018/22-16. Žalobce podrobně specifikuje, jaké aktivity jeho roli „veřejného hlídacího psa“ dokládají (vyjmenovává články, reportáže a vystoupení, na nichž se podílel; povětšinou byly publikovány v místních médiích či na stránkách „Občané města Slaného“ na sociálních sítích). V průběhu řízení se žalobce nikdy nezaštiťoval neaktivním spolkem, pouze poukazoval na své publikační aktivity, které nelze popřít ani zánikem spolku. Povinný subjekt o splnění statusu žalobce neměl pochybnosti, ty do řízení nepřípustně vnesl až žalovaný.
11. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobci byly poskytnuty informace nad rámec zákonné povinnosti stanovené v § 8a informačního zákona, jejichž poskytnutí by bez souhlasu dotčené osoby nebylo možné. Žalovaný postupoval v intencích platového nálezu. Zjistil, že žalobce neplní roli „společenského hlídacího psa“, neboť se dovolával spolku „Občané města Slaného o.s.“, který již není aktivní. Aktuální facebookovou aktivitu žalovaný nemůže spolehlivě ověřit. V ostatních bodech žalovaný odkazuje na napadené a prvostupňové rozhodnutí.
12. Osoba zúčastněná na řízení se k věci blíže nevyjádřila.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci implicitně souhlasili v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. K rozhodnutí věci bez jednání soud shledal důvod i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

16. Žalobce v projednávané věci brojí proti postupu povinného subjektu, který částečně odmítl žádost o poskytnutí informací, konkrétně výplatních pásek a pracovní smlouvy tajemníka městského úřadu. Povinný subjekt žalobci poskytl jen některé údaje z těchto dokumentů. Poskytnutí výplatních pásek a pracovní smlouvy jako takových odmítl. Soud při posouzení žalobních bodů vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle § 3 odst. 2 informačního zákona se informací „rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“

18. Podle § 8a odst. 1 informačního zákona „[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“ Dle druhého odstavce téhož ustanovení však „[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“
19. Podle § 8b informačního zákona platí, že „[p]ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky“ (odst. 1) a že „[z]ákladní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků“ (odst. 3).
20. Předně soud uvádí, že příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 citovaného zákona je jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Příjemcem veřejných prostředků ve smyslu uvedeného ustanovení je proto i zaměstnanec veřejné správy, který dostává za svou práci plat, jenž je mu vyplácen z veřejných prostředků. Nepochybně je jím tedy i tajemník městského úřadu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012-38, bod 20].
21. Dále soud nesdílí názor povinného subjektu, že žalobcova žádost se fakticky netýkala konkrétních informací, ale jejich nosičů. Judikatura správních soudů totiž dospěla k závěru, že informací je třeba rozumět i konkrétní dokument. NSS v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63, v bodě 27, vyslovil, že „záměrem zákonodárce jednoznačně bylo, aby „informace“ v pojetí zákona o svobodném přístupu k informacím byla totožná s pojmem „dokument“ v transponované směrnici (srov. k tomu shodně zvláštní část důvodové zprávy k bodu 6 první části zákona). Dokument je v čl. 2 odst. 3 směrnice 2003/98/ES definován jako a) obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu.“ Na základě výše uvedeného lze učinit dílčí závěr, že žalobcova žádost o poskytnutí výplatních pásek a pracovní smlouvy tajemníka spadá do působnosti informačního zákona a že žalobce se může domáhat jejich poskytnutí, pokud to nevyklučují jiná ustanovení informačního zákona či dalších právních předpisů.
22. Žalobce požadoval informace primárně o odměňování tajemníka, proto se dožadoval poskytnutí jeho výplatních pásek. S odměňováním ale souvisel i požadavek na zpřístupnění tajemníkovy pracovní smlouvy. Z žalobcovy argumentace před správními orgány totiž plyne nejen zájem na zjištění náplně pracovní činnosti tajemníka, ale též zájem ohledně sjednaných platových podmínek, včetně možných odměn apod.
23. Soud proto souhlasí s účastníky řízení, že v dané věci je nutné aplikovat závěry tzv. platového nálezu. Podle jeho bodu 125 může povinná osoba odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozor veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná.
24. Současně Ústavní soud vyslovil, že v případě střetu základních práv, v tomto případě práva na přístup k informacím ve veřejném zájmu a práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a práva na informační sebeurčení, je „nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní

úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.“ (body 126 – 130). Ústavní soud tedy v každém případě trvá na provedení testu proporcionality, na základě něhož by měl povinný subjekt dospět k závěru, zda v dané věci převáží právo žadatele na přístup k informacím nad právem na ochranu soukromí a osobních údajů dotčené osoby.

25. Soud po přezkumu prvostupňového i napadeného rozhodnutí konstatuje, že test proporcionality nebyl v rozporu s citovanou judikaturou v dané věci řádně proveden. Povinný subjekt zdůraznil právo tajemníka na ochranu soukromí, ale již se nikterak nezabýval právem žalobce na přístup k informacím. Tato dvě práva nijak nepoměřoval a bez hlubšího posouzení se přiklonil k částečnému odmítnutí žalobcovy žádosti. Nelze pominout, že již samotnou žádost žalobce odůvodňoval veřejným zájmem na kontrole a efektivitě vynakládání veřejných prostředků. Podrobně rovněž s odkazy na svou publikační aktivitu vysvětloval, že plní roli tzv. „společenského hlídací psa“. Povinný subjekt se s tím ale nijak nevypořádal. Toliko odkázal na § 8a informačního zákona, ale přitom pominul další ustanovení, která upravují poskytování informací o úřední činnosti nebo o funkčním či pracovním zařazení zaměstnanců veřejné správy, případně o poskytování veřejných prostředků těmto osobám (viz § 8a odst. 2, § 8b odst. 1 a 3 informačního zákona).
26. Shodně k odvolání přistoupil i žalovaný, přestože se žalobce provedení testu proporcionality výslovně domáhal a poukazoval na vadný postup povinného subjektu. Žalovaný ve shodě s povinným subjektem zdůraznil, že tajemník nedal souhlas s poskytnutím výplatních pásek a pracovní smlouvy, pročez nebyl naplněn právní důvod k prolomení ochrany soukromí. Taková argumentace však bez zkoumání, zdali žalobcovo právo v konkrétním případě nepřevažuje, neobstojí.
27. Poskytnutí požadovaných informací je podle čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR zákonné nejen tehdy, jestliže s poskytnutím příslušných údajů vysloví dotčené osoby souhlas, ale také v dalších případech, zejména je-li zpracování osobních údajů nezbytné pro splnění právní povinnosti zpracovatele [čl. 6 odst. 1 písm. c)]. O takový případ by se mohlo jednat i právě v posuzované věci (za předpokladu řádného poměření v kolizi stojících práv), neboť povinný subjekt by plnil povinnost plynoucí mu z § 8b odst. 1 a 3 informačního zákona. Pro závěr o povinnosti povinného subjektu poskytnout žalobci požadované informace proto není rozhodující, že tajemník s poskytnutím výplatních pásek a pracovní smlouvy nesouhlasil (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 44/2021-53, bod 23). Podstatné je, zdali by bylo poskytnutí těchto informací v souladu s požadavky, které vymezil Ústavní soud v platovém nálezu. Soud však nemůže splnění předestřených podmínek posoudit, neboť tak neučinily ani správní orgány. Tím zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
28. Žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí toliko konstatoval, že žalobce podmínky vymezené v platovém nálezu nesplňuje. Žalovaný ale již opomněl dodat, jak k takovému závěru dospěl. Soud tak nemůže úvahy žalovaného jakkoliv přezkoumat, natož je za žalovaného jakkoli domýšlet. Jediné, čím žalovaný argumentoval, bylo tvrzení, že se žalobce nemůže zaštiťovat neaktivním subjektem „Občané města Slaného o.s.“. Tím se žalovaný (leč nedostačujícím způsobem) vyjádřil k tomu, zda žalobce plní roli „společenského hlídacího psa“. Zde se však žalovaný poněkud minul s tím, jak danou roli specifikoval žalobce. Ten se totiž nedovolával činnosti (neaktivního) spolu, ale poukazoval na své publikační aktivity nejen na vlastních (veřejně dostupných) webových stránkách, ale i v médiích a sociálních

sítích. Tyto aktivity žalovaný v potaz nevzal, a proto je jeho závěr o nesplnění podmínek přinejmenším předčasným a nepodloženým. Případná společenská a veřejná činnost žalobce jistě nemusí být omezena jen na aktivity v rámci spolku, a proto ji žalovaný nemůže takto redukovat, aniž by se zabýval konkrétními mediálními výstupy žalobce. Soudu není zřejmé, proč by žalovaný nemohl publikační činnost žalobce ověřit, jak uvedl ve vyjádření k žalobě. Žalobce totiž články a reportáže v žádosti o informace dostačujícím způsobem identifikoval (např. konkrétním vydáním lokálního periodika či odkazem na webovou stránku), tudíž ověření jejich obsahu za účelem učinění si alespoň rámcové představy o naplnění podmínky role tzv. „společenského hlídačského psa“ by nemělo pro žalovaného představovat nikterak náročný úkon.

29. Při posouzení, zda žalobce danou podmínku splňuje, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, v jehož bodě 36 shrnul, že „[d]nes, v době internetu, se drtivá většina informací mnohem snadnějším způsobem komunikuje na webu, v nejrůznějších aplikacích a platformách typu Facebook, Twitter [dnes síť X – pozn. zdejšího soudu], YouTube, na blogových platformách apod. Právě proto již NSS vysvětlil, že tzv. „společenská hlídačská psi“ zdaleka nejsou jen profesionální novináři, ale třeba nejrůznější političtí aktivisté, blogeri či podobným způsobem se o veřejné záležitosti zajímající lidé. Lidé, kteří relativně koncentrovaně (ať již v dlouhodobějším časovém horizontu, nebo v širším záběru „hlídaných“ povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory ohledně fungování veřejného života. Díky tomu může být o těchto věcech zahájena a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 - 29, č. 4044/2020 Sb. NSS, bod 30, z něhož správně vycházel krajský soud).“ Na žalovaném proto bude, aby se v souladu s citovanou judikaturou přezkoumatelně vyjádřil a uvedl, zda lze žalobce za „společenského hlídačského psa“ považovat, přičemž přihlédne k všem v žádosti uvedeným aktivitám. Rovněž posoudí i ostatní podmínky vyplývající z platového nálezu.
30. Soud dodává, že se povinný subjekt mylí, pokud v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl krácen na právu na informace, jelikož byly všechny informace, jež je možné poskytnout, uvedeny v rozhodnutí. Z podání žalobce je totiž zřejmé, že se žalobce dožíval informací i o struktuře výdělku tajemníka za jednotlivé měsíce, nikoli jen o souhrnných částkách. Z nich totiž nelze odvodit, kolik činil samotný plat tajemníka a kolik případné odměny či příplatky. V té souvislosti se žalobce zajímal i o to, zda pracovní smlouva neobsahuje ujednání o odměňování. Lze proto pochopit, proč se žalobce nespokojil toliko s povinným subjektem vybranými údaji z výplatních pásek a pracovní smlouvy. Povinný subjekt nadto v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl, jaké další skutečnosti by měly bránit v poskytnutí pracovní smlouvy. Ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona zdůvodnil neposkytnutí informací ve smlouvě neuvedených, ty ale žalobce nežádal. Z rozhodnutí tak nevyplývají důvody (krom výše uvedeného) pro odmítnutí poskytnutí i pracovní smlouvy.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvažil, že v projednávané věci by byla případná anonymizace údajů nadbytečná, neboť osoba, jíž se údaje týkají, je známa. Tomu přisvědčil v žalobě i žalobce s tím, že povinný subjekt byl ale povinen veškeré údaje poskytnout. Tento výklad účastníků je však třeba zčásti korigovat, neboť částečným anonymizováním údajů v požadovaných dokumentech by jistě šlo ochránit osobní údaje dotčené osoby, které ale nemají k podané žádosti žádný vztah, pročez by odpadl povinným subjektem uváděný důvod pro odmítnutí žádosti. Výplatní páska podle § 142 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb.,

zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů obligatorně obsahuje pouze „*údaje o jednotlivých složkách mzdy nebo platu a o provedených srážkách*“. V praxi se však na výplatní pásce objevují i údaje další, např. o zdravotní pojišťovně, číslo bankovního účtu zaměstnance, čerpání dovolené apod. Tyto údaje je ale možné v případě potřeby anonymizovat, čímž by se zásah do práv dotčené osoby omezil. Pokud by tedy v testu proporcionality právo žalobce na poskytnutí daných dokumentů převážilo, nic by nebránilo v jejich poskytnutí v částečně anonymizované podobě.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodů neprovedení testu proporcionality a absence úvah týkajících se splnění podmínek pro poskytování informací ohledně odměňování tajemníka městského úřadu, jak je vymezil Ústavní soud v platovém nálezu. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Třebaže nepřezkoumatelností trpí i prvostupňové rozhodnutí, neboť ani povinný subjekt neuvedl žádný další přezkoumatelný důvod, proč nebylo možné poskytnout žalobci tajemníkovu pracovní smlouvu (třeba i v částečně anonymizované podobě), zrušil soud pouze rozhodnutí žalovaného, neboť zjištěná pochybení lze napravit v rámci pokračujícího odvolacího řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
33. Z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nepřislušelo soudu, aby si o důvodnosti podané žádosti činil úsudek tzv. v první linii. Nemohl proto ani povinnému subjektu podle § 16 odst. 6 informačního zákona uložit poskytnutí požadované informace (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018-31, bod 29). O žádosti totiž nemá jako první rozhodovat soud, ale měl by dát správnímu orgánu možnost o poskytnutí informace rozhodnout znovu, tentokrát již přezkoumatelně. Jak k tomu uvádí NSS, účelem zavedení apelačních prvků do jinak přísně kasačního typu řízení zcela jistě nebylo, aby soudy v každé jimi posuzované kauze samy aktivně vyhledávaly důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace či nahrazovaly důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Ze strany soudu lze k uložení povinnosti poskytnout informaci v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí přistupovat spíše ve výjimečných situacích, např. pokud správní orgány svévolně vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 6 informačního zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, odst. 22). Taková situace však v nyní posuzované věci dosud nenastala.
34. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Většina žalobcem navržených důkazů byla jeho součástí. Ostatní důkazní prostředky (např. kopie článků, na nichž se žalobce podílel, či rozhodnutí ÚOOÚ) se pak týkaly věcného posouzení, zdali žalobce splňuje podmínky platového nálezu. Jimi se ale soud pro nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí nemohl zabývat, a proto za tím účelem ani nevedl dokazování.
35. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby

(za převzetí věci a přípravu zastoupení a za sepsis žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč, celkem tedy 6 800 Kč, vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající náhradě za 21% DPH z předchozích částek, neboť zástupce žalobce je plátcem této daně, jak soud ověřil v registru ARES (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Marka Chlebika, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu